

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/29/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115229074
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1115229074.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci žalobcu: V. Q., N.. XX.XX.XXXX, A. Q. N.. X, A., zastúpeného Mgr. Zuzanou Motúzovou, advokátkou, so sídlom Michalská 3, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska ul. 71, Bratislava, o zaplatenie nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 26.10.2018, č. k. 12C 253/2015-294, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 3 000 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietá. Žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 70 000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 14.05.2015 do zaplatenia, z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch spôsobenej nezákonným úradným postupom. Z pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 5T 100/04 zistil, že rozsudkom sp.zn. 5T 100/04 zo dňa 03.02.2005, právoplatným v spojení s uznesením KS 2To 44/08 dňa 19.06.2008 bol žalobca uznaný za vinného z pokračujúceho trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1 Trestného zákona, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov, so zaradením do I. NVS, bolo mu uložené aj ambulantné protitoxikomatičné liečenie a bola mu uložená povinnosť nahradiť poškodenej Y. N. škodu vo výške 24 000 Sk. Žalobca uložený trest vykonal so zarátaním väzby od 26.07.2004 do 21.06.2005, kedy bol na základe uznesenia Okresného súdu v Trnave sp. zn. 7PP 130/05 zo dňa 21.06.2005 z výkonu trestu odňatia slobody podmiennečne prepustený a bola mu uložená skúšobná doba v trvaní 3 roky, do 21.06.2008. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 2T 217/07 zo dňa 18.03.2008, právoplatným dňa 19.06.2008 bol žalobca uznaný za vinného z prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Tr. Zák., za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace, so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, bolo mu uložené ochranné protitoxikomatičné liečenie ambulantnou formou. Opis rozsudku spolu s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2To 44/2008 zo dňa 19.06.2008, ktorým súd zamietol odvolanie obžalovaného, boli zaslané Okresnému súdu v Trnave k sp. zn. 7PP 130/05 s upovedomením, že čin bol spáchaný v skúšobnom čase po podmiennečnom prepustení. Tento trest vykonával žalobca od 07.08.2008 do 07.12.2008. Dňa 11.11.2008 bolo Okresnému súdu Bratislava I doručené uznesenie Okresného súdu Trnava sp.zn. 7PP/13/2005 zo dňa 24.09.2008, právoplatné 24.09.2008, ktorým Okresný súd Trnava podľa § 68 ods. 2 Trestného zákona vyslovil, že žalobca t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody S. N. W., sa v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody uznesením Okresného súdu Trnava sp.zn. 7PP /130/2005 zo dňa 24.09.2008 neosvedčil, a preto zvyšok trestu

odňatia slobody, ktorý mu uložil Okresný súd Bratislava I sp.zn. 5T 100/04 zo dňa 03.02.2005 v trvaní 5 mesiacov a 5 dní, vykoná. Nariadením výkonu trestu zo dňa 25.04.2012 bol žalobcovi nariadený výkon trestu odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov a 5 dní. Výzvou na nastúpenie do výkonu trestu, doručenou žalobcovi dňa 03.05.2012 bol žalobca vyzvaný na nástup trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 5T 100/04 zo dňa 03.02.2005 v spojení uznesením Okresného súdu Trnava sp.zn. 7PP 130/05 zo dňa 24.09.2008, s tým, že výkon trestu má nastúpiť najneskôr dňa 14.05.2012 v Ústave na výkon väzby M. A., inak bude predvedený. Dňa 09.05.2012 žalobca doručil Okresnému súdu Bratislava I žiadosť o odklad výkonu trestu podľa § 410 ods. 1 Tr. por., ktorú Okresný súd Bratislava I uznesením sp.zn. 5T 100/2004 zo dňa 12.06.2012, zamietol. V uznesení uviedol ako odsúdeného T. Q., N.. XX.XX.XXXX, A. Q. N.. X, A. a toto uznesenie doručil žalobcovi dňa 25.06.2012. Výzvou na nastúpenie do výkonu trestu Okresného súdu Bratislava I, doručenou žalobcovi dňa 11.07.2012, súd vyzval žalobcu na nástup zvyšku trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 5T 100/04 zo dňa 03.02.2005, s tým, že výkon trestu má nastúpiť najneskôr dňa 16.07.2002 v Ústave na výkon väzby M. A., inak bude predvedený. Rozkazom na dodanie do výkonu trestu Okresný súd Bratislava I vydal rozkaz podľa § 408 ods. 4 Tr. por., aby po vypátraní pobytu bol žalobca dodaný do výkonu trestu do väznice UVV Bratislava s tým, že nariadenie trestu odňatia slobody bolo zaslané 08.02.2005. Žalobca tento trest vykonal od 07.11.2012 do 12.4.2013. Z predložených listinných dôkazov ďalej zistil, že žalobca podal sťažnosť na postup OS Bratislava I v konaní sp. zn. 5T 100/2004 pri výkone jeho premeny podmienky zo dňa 24.09.2008 pod sp. zn. 5T 100/04 v spojení s uznesením OS Trnava sp.zn. 7PP 130/05, Ministerstvu spravodlivosti SR, ktoré ju postúpilo na vybavenie OS Bratislava I. Ministerstvo spravodlivosti SR odpoveďou zo dňa 10.07.2012 oznámilo žalobcovi, že v jeho prípade došlo k pochybeniu zo strany súdu, ktorý nepristúpil k nariadeniu výkonu trestu a v danej veci boli už vykonané potrebné opatrenia, aby v budúcnosti viac k takýmto nedostatkom nedochádzalo. Predsedníčka OS Bratislava I odpoveďou zo dňa 21.02.2013 odpovedala na opakovanú sťažnosť žalobcu, odstúpenú jej Ministerstvom spravodlivosti SR a uviedla, že došlo k pochybeniu spisovej kancelárie v čase, keď bol spis 5T 100/2004 za požičaný inému súdu a skutočnosť, že bolo rozhodnuté o výkone zvyšku uloženého trestu odňatia slobody bola zistená až po jeho vrátení. Príčinou vzniku daného stavu je skutočnosť, že po prijatí uznesenia OS Trnava zo dňa 24.09.2008 sp.zn. 7PP 130/2005 toto bolo asistentkou príslušného oddelenia bez iného úkonu založené do knihy ZO (zoznam odoslaných súdnych spisov podľa § 168 ods. 1 písm. b) zák. č. 543/2005 Z.z.). V ďalšom období súd neurogoval vrátenie spisu (v rozpore s ustanoveniami zák. č. 543/2005 Z.z.), ani rozhodnutie OS Trnava o osvedčení sa / neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody (v spise 5T 100/2004 absentovalo uznesenie o podmienenom prepustení a vzhľadom na to, že sa v období zapožičania spisu nevykonávali žiadne úkony, neprišlo sa na tento nedostatok). Z pracovnej zmluvy žalobcu s Plotbase s.r.o. zo dňa 04.11.2011 zistil, že žalobcovi dňa 05.11.2011 vznikol pracovný pomer v tejto spoločnosti, druh práce: grafické a tlačiarenské práce, komunikácia so zákazníkom, iné práce podľa pokynov nadriadeného, mzda 700 eur počas skúšobnej doby a 800 eur následne od 01.02.2012. Pracovný pomer bol uzavretý na dobu neurčitú, so skúšobnou dobou 3 mesiace. Výpoveďou z pracovnej zmluvy žalobcu zo dňa 31.05.2012 uvedená spoločnosť dala žalobcovi výpoveď z pracovného pomeru v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu nadbytočnosti, po tom ako na základe rozhodnutia štatutárneho orgánu zamestnávateľa o organizačnej zmene bolo s účinnosťou od 01.06.2012 zrušené jeho pracovné miesto tlačiar / grafik. Zamestnávateľ a zamestnanec sa dohodli na ukončení pracovného pomeru k 31.05.2012, pričom zamestnávateľ vyplatil žalobcovi odstupné vo výške 1 mesačného platu spolu so mzdou za mesiac máj podľa § 76 Zákonníka práce. Zo mzdových listov zistil, že žalobca v tejto spoločnosti v roku 2011 (november - december) mal hrubú mzdu 1 273,12 eur a náhrady celkom 32,1984 eur; v roku 2012 (január - máj) mal hrubú mzdu 4 111,24 eur a náhrady celkom 32,1984 eur. Z oznámenia Ústavu na výkon trestu odňatia slobody S. N. W. zo dňa 23.04.2018 a výpisov z troch trestov žalobcu zistil, že žalobca vykonával trest odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody S. N. W. 3 krát: prvý trest odňatia slobody, uložený mu OS Bratislava I sp.zn. 5T 100/2004 vykonával v období od 26.07.2004 do 21.06.2005, z výkonu trestu odňatia slobody bol prepustený podmienčne; druhý trest odňatia slobody, uložený mu OS Bratislava II sp. zn. 2T /217/2007 vykonával v období od 07.08.2008 do 07.12.2008, riadny koniec trestu; tretí trest odňatia slobody, uložený mu OS Bratislava I sp.zn. 5T /100/ 2004 vykonával v období od 07.11.2012 do 12.04.2013, riadny koniec trestu. Žalobca žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy zo dňa 14.05.2015, doplnenou dňa 18.06.2015, požiadal Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o predbežné prerokovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu podľa § 15 zák. č. 514/2003 Z.z. Za nesprávny úradný postup označil postup Okresného súdu Bratislava I, v súčinnosti s postupom Okresného súdu Trnava, ktorým

trvalo takmer 4 roky kým mu doručili výzvu na výkon trestu odňatia slobody a predsedníčka OS Bratislava I v odpovedi na jeho žiadosť zo dňa 21.02.2013 konštatovala, že v danom prípade došlo k pochybeniu. OS Bratislava I a OS Trnava svojím pochybením nezabezpečili naplnenie dikcie § 408 Tr. por. a § 101 zák. o výkone trestu odňatia slobody. Žiadal náhradu nemajetkovej ujmy v sume 70 000 eur, keďže uvedeným postupom došlo k trvalému a nezvratnému narušeniu jeho doterajšieho a následného života: k nedobrovoľnému ukončeniu pracovného pomeru dňa 31.05.2012, trvalému a nenapraviteľnému rozpadu partnerského vzťahu, hraničným existenčným problémom, sociálnej segregácie, keď po návrate z výkonu trestu si nemohol nájsť zamestnanie v dôsledku morálneho odsúdenia potencionálnych zamestnávateľov, finančné problémy, trvalej a nenapraviteľnej dehonestácii jeho osoby a povesti v očiach úzkeho aj širšieho okolia, keď títo na neho hľadajú ako na recidivistu, celkovej strate do toho času nadobudnutej kredibility významnému poškodeniu jeho povesti, psychickým útrapám z dôvodu straty viery, že svojím bezúhonným spôsobom života sa môže opätovne zaradiť do spoločnosti. Zistený skutkový stav posúdil podľa § 3 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 2, 3, 4, 5 zák. č. 514/2003 Z.z. účinného do 31.12.2012, v čase nesprávneho úradného postupu (od 24.09.2008 - uznesenie Okresného súdu v Trnave sp.zn. 7PP 130/05 zo dňa 24.09.2008 o neosvedčení žalobcu v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody do 03.05.2012 - 1 výzva na nástup trestu) a § 408 ods. 1, 2 Tr. Por. účinného v rozhodnom čase a dospel k záveru, že žalobca v konaní preukázal prvú podmienku zodpovednosti štátu podľa § 9 zák. č. 514/2003 Z.z. za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a to nesprávny úradný postup OS Bratislava I v konaní sp. zn. 5T 100/04 pri nariadení výkonu zvyšku trestu odňatia slobody žalobcom. Pri skúmaní ďalších podmienok zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom dospel k záveru, že nemajetková ujma tak, ako ju žalobca označil v žalobe a žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, nie je v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom OS Bratislava I v konaní sp. zn. 5T 100/04 pri nariadení výkonu zvyšku trestu odňatia slobody žalobcom po tom ako Okresný súd v Trnave uznesením sp. zn. 7PP 130/05 zo dňa 24.09.2008 rozhodol, že žalobca vykoná zvyšok trestu odňatia slobody, ktorý mu uložil OS Bratislava I sp. zn. 5T /100/04 zo dňa 03.02.2005, a to v trvaní 5 mesiacov až 5 dní, pretože sa neosvedčil v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, ale je v príčinnej súvislosti so samotným trestom uloženým žalobcovi rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 5T 100/04, právoplatným v spojení s uznesením KS 2To 44/08, dňa 19.06.2008, ktorým bol uznaný za vinného z pokračujúceho trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1 Tr. zák., za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov. Mal za preukázané, že v čase keď OS Bratislava I vyzval žalobcu po prvýkrát na nástup zvyšku trestu, bol žalobca zamestnaný v trvalom pracovnom pomere v spoločnosti Plotbase s.r.o., ktorá s ním pracovný pomer ukončila výpoveďou zo dňa 31.05.2012 v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu nadbytočnosti, po tom ako na základe rozhodnutia štatutárneho orgánu zamestnávateľa o organizačnej zmene bolo s účinnosťou od 01.06.2012 zrušené jeho pracovné miesto, dohodou k 31.05.2012. Svedok C. A., spoločník tejto spoločnosti, vo svojej výpovedi uviedol, že najpodstatnejším dôvodom ukončenia pracovného pomeru žalobcu bolo to, že žalobca bol v minulosti trestne stíhaný a zamestnávateľ o tom nevedel. Tým mal za preukázané, že strata trvalého zamestnania žalobcu nie je v príčinnej súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom OS Bratislava I. Výsluchom svedkov L. Q. P. V.. C. Q. mal za preukázané, že žalobca mal partnerský vzťah s Z. B. 4 roky, z toho 2 roky bývali v spoločnej domácnosti s otcom a bratom žalobcu a 2 roky v prenajatom 1-izbovom byte a plánovali spoločnú budúcnosť. Svedok L. Q. uviedol, že dôvodom ich rozchodu, asi 1-2 mesiace po nástupe žalobcu na výkon zvyšku trestu odňatia slobody bolo to, že priateľka žalobcu nevládla bývanie v prenajatom byte z finančného hľadiska. Svedok V. C. Q., nevlastný brat žalobcu, za dôvod rozchodu žalobcu s Z. B. uviedol skutočnosť, že žalobcu štát opätovne povolal do výkonu trestu odňatia slobody a pre Z. A.olo náročné sa vysporiadať so sociálnym tlakom, vysvetľovať rodine a priateľom, že jej priateľ nastúpil do výkonu trestu odňatia slobody. Tým mal za preukázané, že trvalý a nenapraviteľný rozpad partnerského vzťahu žalobcu s Z. B. nie je v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom OS Bratislava I. Uviedol, že žalobca ako nemajetkovú ujmu označil aj hraničné existenčné problémy v dôsledku straty zamestnania, sociálnu segregáciu po návrate z výkonu trestu odňatia slobody z dôvodu, že si nemohol nájsť zamestnanie v dôsledku morálneho odsúdenia potencionálnych zamestnávateľov, pričom v prípade predchádzajúceho zamestnávateľa išlo už o trvalé a takmer isté zamestnanie, trvalú a nenapraviteľnú dehonestáciu jeho osoby a jeho povesti v očiach jeho úzkeho a širšieho okolia, t.j. osôb neznámych okolností jeho prípadu, resp. pochybenia Okresného súdu Bratislava I a Okresného súdu v Trnave, celkovú stratu do toho času ním nadobudnutej kredibility a významné poškodenie jeho povesti, psychické problémy a útrapy z dôvodu straty viery, že svojím bezúhonným spôsobom života sa môže opätovne zaradiť do spoločnosti, keďže aj napriek

jednoznačnému pochybeniu orgánov verejnej moci mu nebol poskytnutý dostatočný čas na vykonanie opatrení na zabezpečenie stabilizácie jeho doterajšieho spôsobu života pred nástupom na výkon trestu a tým aj strata viery v spravodlivosť. Dospel k záveru, že takto označená nemajetková ujma nie je v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom OS Bratislava I v konaní sp.zn. 5T 100/04 pri nariadení výkonu zvyšku trestu odňatia slobody žalobcom v trvaní 5 mesiacov a 5 dní, ale je v príčinnej súvislosti so samotným trestom uloženým žalobcovi rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 5T 100/04, právoplatným v spojení s uznesením KS 2To 44/08 zo dňa 19.06.2008, ktorým bol uznaný za vinného z pokračujúceho trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1 Tr. zák., za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov, resp. jeho ďalšou trestnou činnosťou, preukázanou pripojenými spismi Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 5T/100/2004 a Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 2T/217/07 a v nich založených registrov trestov, ktorými mal za preukázané, že žalobca bol od roku 1996 dodnes trestne stíhaný celkom 4 krát. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia ďalej poukázal na to, že podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. sa nemajetková ujma v peniazoch uhrádza v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Mal za preukázané, že Ministerstvo spravodlivosti SR aj predsedníčka OS Bratislava I uznali a konštatovali, že v prípade žalobcu došlo k pochybeniu zo strany súdu, ktorý nepristúpil k nariadeniu výkonu trestu tak, ako to ukladá § 408 Tr. por. účinný v rozhodnom čase; predsedníčka OS Bratislava I v odpovedi na sťažnosť popísala dôvod, pre ktorý daný stav nastal a Ministerstvo spravodlivosti SR v odpovedi uviedlo, že už boli vykonané potrebné opatrenia, aby v budúcnosti viac k takýmto nedostatkom nedochádzalo. Toto konštatovanie porušenia práva považoval za primerané zadosťučinenie, pretože samotný žalobca si bol vedomý toho, že trest uložený mu OS Bratislava I sp. zn. 5T 100/2004 po premene skúšobnej doby podmienenečného prepustenia na trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov a 5 dní, nevykonal. Aj z tohto dôvodu žalobu zamietol. Uviedol, že nevykonal dokazovanie výsluchom bývalej priateľky žalobcu Z. B., redaktorky TV Markíza Z. Y. P. A. Q.K. - matky žalobcu, pretože žalobca na pojednávaní dňa 11.04.2018 a 08.06.2018 navrhol upustiť od tohto dokazovania. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p. tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal s odôvodnením, že mu trovy nevznikli.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobca, žiadal napadnúť rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a priznať mu náhradu nemajetkovej ujmy v sume 70 000 eur príslušenstvom a náhradu trov konania. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nesprávnym procesným postupom - nedostatočným odôvodnením rozhodnutia - znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Namietal, že súd sa otázkou vzniku nemajetkovej ujmy a príčinnou súvislosťou medzi porušením žalovaného a vznikom nemajetkovej ujmy žalobcu takmer vôbec nezaoberal; väčšinou sa obmedzil na konštatovanie neexistencie príčinnej súvislosti bez bližšieho odôvodnenia. Svoje rozhodnutie súd viackrát odôvodnil tým, že ujma, ktorá žalobcovi vznikla, mu nevznikla v súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava I, ale v súvislosti so samotným výkonom trestu žalobcu. Ohľadom nemajetkovej ujmy žalobcu v dôsledku straty zamestnania v spoločnosti Plotbase s.r.o. poukázal na výpoveď svedka C. A., konateľa spoločnosti a na písomnú výpoveď zo zamestnania, ktorú predložil. Svedok C. A. na pojednávaní dňa 12.09.2018 na položenú otázku výslovne uviedol, že skutočný dôvod výpovede pracovnej zmluvy bol ten, že žalobca musel nastúpiť na výkon trestu zamestnávateľ musel pracovný pomer nijakou formou ukončiť. Odpoveď svedka jednoznačne preukazuje, že pracovný pomer sa skončil, pretože žalobca musel nastúpiť výkon trestu. Súd prvej inštancie konštatoval, že strata trvalého zamestnania žalobcu nie je v príčinnej súvislosti s namietaním nesprávnym úradným postupom, a to s poukazom na odpoveď svedka na otázku položenú súdom, a to: „Mala by dĺžka trestu, ktorú mal žalobca vykonať vplyv na jeho ďalšie zotrvanie v pracovnom pomere žalobcu, alebo bol dôvodom na skončenie pracovného pomeru už samotný fakt, že žalobca nastúpil na výkon trestu alebo že bol trestne stíhaný.“ Svedok na túto otázku podľa zápisnice z pojednávania odpovedal: „Najpodstatnejší dôvod bol to, že žalobca bol v minulosti trestne stíhaný a my sme o tom nevedeli.“ Táto otázka bola podľa názoru žalobcu položená nešťastne, keďže v sebe obsahovala dve od seba oddelené a vzájomne nesúvisiace okolnosti, na ktoré sa súd svedka pýtal, a to či dĺžka dodatočného trestu uloženého žalobcovi mala vplyv na rozhodnutie zamestnávateľa skončiť pracovný pomer a čo bolo príčinou rozviazania pracovného pomeru. Táto otázka bola položená kapcióznym spôsobom, pričom poukázal na časť otázky súdu: „alebo bol dôvodom na skončenie pracovného pomeru už samotný fakt, že žalobca nastúpil do výkonu trestu, alebo bol trestne stíhaný“. Svedok sa pritom už predtým vyjadril tak, že pracovný pomer so žalobcom bol

rozviazaný preto, lebo musel nastúpiť výkon trestu, a teda pracovný pomer nemohol pokračovať. V kontexte celej svedeckej výpovede „sklamanie“ zamestnávateľa nebolo primárnym dôvodom na rozviazanie pracovného pomeru so žalobcom, ale až sekundárnym dôvodom, prečo by ho už viac nezamestnal a primárnym dôvodom rozviazania pracovného pomeru bola skutočnosť, že pracovný pomer už nemohol byť ďalej zo strany žalobcu plnený z dôvodu existencie objektívnej prekážky. Ďalej namietal, že táto otázka bola položená sugestívnym spôsobom, keďže už v sebe vopred obsahovala odpoveď. Žiadal, aby si odvolací súd vypočul nahrávku z predmetného pojednávania. Ďalej namietal, že subjektívne pocity zamestnávateľa z toho, že bol žalobca v minulosti trestne stíhaný, neboli v tejto súvislosti rozhodujúce, pretože ak by žalovaný nespôsobil neodôvodnené priesťahy v konaní sp. zn. 5T 100/2004 nebol by žalobca zo spoločnosti Plotbase s.r.o. prepustený, pretože by oba tresty vykonal naraz. K zdôvodneniu neexistencie príčinnej súvislosti medzi rozpadom partnerského vzťahu žalobcu s Z. B. a nesprávnym úradným postupom súdom prvej inštancie uviedol, že súdu neuviedol žiadne iné dôvody rozpadu tohto partnerského vzťahu ako tie, že musel nastúpiť do výkonu trestu až o 4 roky po jeho predčasnom prepustení, pričom aj z vykonaného dokazovania je zrejmé, že v tom čase bol žalobca v plnej miere adaptovaný na život po výkone trestu. Poukázal aj na to, že ak by nedošlo k pochybeniu žalovaného, nikdy by k rozchodu žalobcu a jeho partnerky nedošlo, pretože by uložené tresty vykonával v súlade so zásadou jedného trestu za sebou a s partnerkou by možno žiadny vzťah nenadviazal. Žalovaný by nemal v takom prípade žiaden negatívny vplyv na súkromný život žalobcu. Žalovaný spôsobil jeho predčasné prepustenie a jeho „nútené“ adaptovanie sa mimo prostredia väznice so všetkými následkami s tým spojenými; v dôsledku počiatočného prekonávania adaptačnej fázy sa potýkal s rôznymi problémami a ťažkosťami v súvislosti s hľadaním zamestnania, bývania, nadväzoval na prerušené rodinné a priateľské vzťahy, čo predstavuje enormné úsilie. Štát v tejto súvislosti reflektuje na toto obdobie v právnej úprave, mimo iného aj zakotvením zásady jedného trestu, ktorú žalovaný porušil. Význam zásady jedného trestu zakotvenej v právnej úprave je v tom, aby zabránil negatívnym následkom, s ktorými je trest odňatia slobody spojený. Je prejavom snahy spoločnosti čo najviac zmierniť následky, ktoré má trest odňatia slobody pre odsúdených, ale najmä o čo najrýchlejšie zaradenie odsúdeného späť do spoločnosti. Štát má záujem na tom, aby bol výkon trestu a zaradenie odsúdeného do spoločnosti neprerušované a plynulé, aby nedochádzalo k opätovnej destabilizácii osobnosti a života odsúdeného a osôb na ňom závislých. Odsúdení po svojom prepustení z väzenia nadväzujú na bývanie a rodinné, pracovné a partnerské vzťahy, ale nadväzujú aj nové vzťahy; sú fakticky nútení svoj život „budovať odznova“, a to v podstate zakaždým, kedy sa ocitnú na slobode. Po prepustení z väzenia dochádza teda k budovaniu nových hodnôt a je v záujme celej spoločnosti aby takto vybudované hodnoty pretrvali, aby tak nedošlo k recidíve odsúdeného, či k jeho závislosti na sociálnom systéme, z týchto dôvodov zákonodarca pre žalovaného zakotvil zákonnú povinnosť zabezpečiť výkon trestu odňatia slobody za určitých zákonných podmienok a zakotvil zákonnú zásadu jediného trestu. Pokiaľ štát pochybil pri zabezpečení plynulého výkonu trestu, zodpovedá za následky pre život odsúdeného, ktoré v jeho živote nastali v súvislosti s týmto pochybením. K príčinnej súvislosti medzi zlyhaním štátu a jeho následkami uviedol, že ak štát pre zbytočné priesťahy nezabezpečil plynulý výkon trestu, logicky zodpovedá za to, o čo odsúdený v dôsledku takejto chyby prišiel alebo čo v dôsledku tejto chyby „stratil“. V tejto súvislosti poukázal na to, že žalobca bol v danom prípade v plnej miere integrovaný do spoločnosti (mal bývanie, prácu na trvalý pracovný pomer a partnerský vzťah, o ktoré prišiel). Namietal, že súd prvej inštancie nijako nezdôvodnil svoj záver, že označená majetková ujma nie je v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava I, ale je v príčinnej súvislosti so samotným trestom uloženým žalobcovi rozsudkom Okresného súdu Bratislava I. Tým podľa jeho názoru súd porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces. Uvedený záver je aj v rozpore s vykonaným dokazovaním, keď svedkovia vo veci v zásade zhodne vypovedali a poukazovali minimálne na 3 základné okruhy zásahu do osobnosti žalobcu a na vzniknutú nemajetkovú ujmu, a to: a/ priesťahy v konaní, v dôsledku ktorých bol žalobca povolaný na výkon trestu po neúmerne dlhej dobe štyroch rokov; b/ strata trvalého zamestnania v spoločnosti Plotbase; c/ rozpad partnerského vzťahu žalobcu. Poukázal na to, že žalobu nepodal z titulu náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej mu výkonom dodatočného výkonu trestu; uložený trest prijal a celý ho aj riadne vykonal. Podstatná námietka vznesená žalobou sú práve neodôvodnené priesťahy, ktoré predchádzali dodatočnému výkonu jeho trestu. Otázkou teda nie je, či vykonal trest odňatia slobody, ale kedy vykonal tento dodatočný trest. Príčinná súvislosť je daná v tom, kedy trest v dôsledku priesťahov na strane žalovaného musel vykonať po extrémne neúmernej dobe, v dôsledku čoho mu vznikla nemajetková ujma. Nesprávne preto prvoinštančný súd posúdil otázku existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní sp.zn. 5T 100/04 - priesťahmi v tomto konaní a vznikom nemajetkovej ujmy. Ďalej namietal, že pokiaľ súd konštatovanie porušenia práva predsedníčkou Okresného súdu

Bratislava I a taktiež Ministerstvom spravodlivosti SR považoval za primerané zadosťučinenie, mal za preukázané splnenie všetkých podmienok zodpovednosti štátu za škodu a nemajetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, vrátane existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Súd priznal žalobcovi satisfakciu vo forme konštatovania porušenia, čo znamená, že musel pred tým vyhodnotiť, že všetky podmienky na priznanie náhrady škody boli splnené a že príčinná súvislosť medzi nezákonným postupom a škodou existovala. Tento záver je však v rozpore s konštatovaním súdu v inej časti rozsudku, v ktorej uviedol, že žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi nezákonným postupom a škodou. V tejto súvislosti žalobca poukázal na vnútornú logickú rozpornosť rozsudku a z toho vyplývajúce nesprávne celkové právne posúdenie veci, čo zakladá jeho arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť. Nepreskúmateľnosť rozsudku zakladá aj nedostatočné zdôvodnenie záveru súdu, podľa ktorého nemajetková ujma vznikla z dôvodu, že žalobca si musel vykonať zvyšok trestu odňatia slobody; absentujúce odôvodnenie predstavuje odopretie práva žalobcovi na spravodlivú súdnu ochranu a na prístup k súdu. Uviedol, že nemajetková ujma, ktorá mu vznikla, nemohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s dodatočným vykonaním zvyšného trestu, pretože táto ujma nevznikla v dôsledku tohto trestu, ale vo veľkej miere ešte pred jeho vykonaním. Podstatou jeho nároku sú predovšetkým prietahy v trestnom konaní spôsobené žalovaným, avšak súd sa týmito prietahmi ako porušením povinnosti žalovaným a následným vznikom nemajetkovej ujmy, resp. príčinou súvislosťou medzi nimi, nezaoberal. Nezaoberal sa ani jeho rozpoložením v súvislosti s konaním žalovaného, ktorý ho predčasne prepustil z výkonu trestu. Na základe svojho predčasného prepustenia nevedel, z akého dôvodu bol prepustený, či mu bol zvyšok trestu odpustený, resp. z akých dôvodov sa tak stalo, čo potvrdili aj vypočítaní svedkovia, súd sa s tým však vôbec nezaoberal. Podľa ustálenej judikatúry slovenského a českého Ústavného súdu, ktorá vychádza najmä z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ESĽP), sú samotné neodôvodnené prietahy v konaní dostatočnou ujmov. V tejto súvislosti žalobca už v konaní odkazoval na rozhodnutie Veľkého senátu ESĽP Apicella vs. Taliansko, na ktoré odkazuje aj Európska rada vo svojom dokumente: Dĺžka civilného a trestného konania v judikatúre Európskeho súdu ľudských práv, z roku 2007, ako na základ pre výpočet výšky nemajetkovej ujmy, pričom nemajetkovú ujmu v dôsledku prietahov v súdnom konaní opisuje ako zadosťučinenie na odstránenie úzkosti, nepríjemností a neistoty spôsobených prietahmi a inými nemajetkovej ujmy následkami. Európska rada vo svojom dokumente cituje názor ESĽP, podľa ktorého 1000 a 1500 eur za rok trvania konania je základným východiskovým údajom pre príslušný výpočet náhrady nemajetkovej ujmy. Výsledok domáceho konania, či už žalobca prehral, vyhral prípadne dosiahol zmier, neovplyvňuje nemajetkovú ujmu spôsobenú dĺžkou konania. To znamená, že v tomto konaní nie je dôležité, že žalobca bol súdne trestaný a žalovaná s ním mala zaobchádzať podľa práva. Nie ako uviedol súd, že nemajetková ujma vzniknutá žalobcovi je v príčinnej súvislosti so samotným trestom uloženým mu rozsudkom Okresného súdu Bratislava 1 sp. zn. 5T 100/04 či dokonca súvisí s jeho inou trestnou činnosťou. Takýto záver považuje za nespravodlivý a najmä nesúvisiaci s vecou, keďže uložené tresty si žalobca riadne vykonal. Táto suma sa ďalej navýši o 2 000 eur pokiaľ ide o dôležitý spor, medzi ktoré patria pracovnoprávne spory, ochrana osobnosti a podľa jeho názoru aj konanie o uložení trestu, keď štát má rešpektovať ľudskú dôstojnosť človeka pri výkone uloženého trestu. Suma 1000 - 1 500 eur za rok konania a jej navýšenie o 2 000 eur boli dostatočným a odôvodneným vyčíslením nemajetkovej ujmy, keďže žalovaný ho skutočne predvolal na výkon trestu až po štyroch rokoch.

3. Žalovaný sa v odvolacom konaní písomne nevyjadril.

4. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorým je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.sp.), s nariadením odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1), zopakoval v potrebnom rozsahu dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie (§ 384 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

5. Žalobca sa v konaní domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v sume 70 000 eur z titulu zodpovednosti žalovaného za škodu pri výkone verejnej moci spôsobenú nesprávnym úradným postupom, spočívajúcim v nezabezpečení riadneho a plynulého výkonu zvyšku trestu odňatia slobody žalobcom tak, ako to ukladá § 408 ods. 2 Tr. por., čím nepriaznivo zasiahol do jeho osobnej integrity. Poukázal na to, že výzva na nástup výkonu trestu odňatia slobody, premeneného z dôvodu neosvedčenia sa v skúšobnej dobe podmienenečného prepustenia, mu bola zaslaná 4 roky po právoplatnosti uznesenia Okresného súdu v Trnave o premene podmienky na nepodmienený trest a v tom čase mal všetky predpoklady aby mohol prežiť spokojný a plnohodnotný život ako slušný občan. Domáhal sa peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla v čase a počas jeho opätovného nástupu na výkon trestu a niekoľko rokov následne, a to najmä: strata trvalého zamestnania, trvalý a nenapraviteľný rozpad partnerského vzťahu, čo možno považovať za nevyčísliteľnú emočnú stratu a ujmu žalobcu, hraničné existenčné problémy v dôsledku straty zamestnania, sociálna segregácia

žalobcu po návrate z výkonu trestu odňatia slobody z dôvodu, že si nemohol nájsť zamestnanie v dôsledku morálneho odsúdenia potencionálnych zamestnávateľov, pričom v prípade predchádzajúceho zamestnávateľa išlo už o trvalé a takmer isté zamestnanie žalobcu, dehonestácia osoby žalobcu a jeho povesti v očiach jeho úzkeho aj širšieho okolia, t.j. osôb neznalých okolností jeho prípadu, resp. pochybenia súdov, celková strata do toho času nadobudnutej kredibility a významné poškodenie povesti žalobcu, psychické problémy a útrapy žalobcu z dôvodu straty viery, že svojím bezúhonným spôsobom života sa môže opätovne zaradiť do spoločnosti, keďže aj napriek pochybeniu orgánov verejnej moci mu nebol poskytnutý dostatočný čas na vykonanie opatrení na zabezpečenie stabilizácie jeho doterajšieho spôsobu života pred nástupom na výkon trestu a tým aj strata viery s spravodlivosť.

6. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal za preukázanú existenciu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní sp. zn. 5T 100/04 pri nariadení výkonu zvyšku trestu odňatia slobody žalobcom. Táto skutočnosť medzi stranami ani nebola sporná, keď bolo zistené, že Okresný súd v Trnave uznesením sp.zn. 7PP 130/05 zo dňa 24.09.2008 vyslovil, že žalobca sa v skúšobnej dobe podmienenečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody neosvedčil, a preto zvyšok trestu odňatia slobody, uložený mu OS Bratislava I sp. zn. 5T /100/04 zo dňa 03.02.2005 v trvaní 5 mesiacov a 5 dní vykoná; uvedené uznesenie bolo doručené OS Bratislava I dňa 11.11.2008, avšak nepristúpil k nariadeniu výkonu trestu v roku 2008, ale až dňa 25.04.2012.

7. Uvedená doba prietahov pri nariadení výkonu zvyšku trestu odňatia slobody žalobcom sama osebe nepochybne znamená pre poškodeného určitú imateriálnu ujmu, avšak jej peňažnej náhrady titulom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sa poškodený môže domáhať len zákonom stanoveným spôsobom. Základné právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v zmysle čl.46 ods. 3 Ústavy SR nie je absolútne, ale v záujme zabezpečenia právnej istoty podlieha (článok 46 ods. 4 v spojení s článkom 51 ods. 1 ústavy) zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jeho uplatnenie (III. ÚS 155/2011). Náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v prietahoch v konaní, za ktorú zodpovedá štát, sa poškodený môže domáhať podaním žaloby na všeobecnom súde len za splnenia podmienok stanovených zák. č. 514/2003 Z. z. V zmysle uvedeného zákona samotný nesprávny úradný postup nemožno považovať bez ďalšieho za konanie, v dôsledku ktorého by žalobcovi automaticky prináležal nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy, ale pre vznik tohto nároku vyžaduje aj splnenie ďalšej podmienky, ktorou je vznik nemajetkovej ujmy, a to v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom, a preto žalobcu ako poškodeného zaťažuje bremeno tvrdenia, a aj dôkazné bremeno ohľadne vzniku konkrétnych negatívnych následkov nesprávneho úradného postupu žalovaného v jednotlivých oblastiach života žalobcu. Tento záver vyplýva aj z iných rozhodnutí Krajského súdu Bratislave napr. 8Co/650/2014, 2Co/240/216, 16Co/54/2018.

8. Nedôvodne žalobca v odvolaní namieta, že samotné neodôvodnené prietahy v konaní sú dostatočnou ujmu, a to podľa ustálenej judikatúry slovenského a českého Ústavného súdu, ktorá vychádza najmä z judikatúry ESLP. Predpoklady pre rozhodovanie ESLP o nemajetkovej ujme v prípade porušenia Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a aj pre rozhodovanie Ústavného súdu SR sú odlišné od predpokladov určených zák. č. 514/2003 Z.z.; uvedené súdy konštatujú porušenia práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v prípade potreby priznávajú poškodenej strane spravodlivé zadostučinenie v inom kontexte ako všeobecný súd v konaní podľa uvedeného zákona. Zákonodarca pri existujúcej právnej úprave všeobecnému súdu neposkytol oprávnenie na poskytnutie primeranej nemajetkovej ujmy len pri konštatovaní porušenia práva žalobcu bez negatívneho prejavu v jeho sfére. Náhradu morálnej ujmy za prietahy v konaní môže bez dokazovania priznať buď vnútroštátny ústavný súd alebo ESLP, ktoré súdy sa vôbec nemusia zaoberať predpokladmi pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Pre priznanie morálnej ujmy v konaniach pred týmito súdmi stačí vo všeobecnosti konštatovanie prietahov v súdnom konaní, pričom výšku morálnej ujmy nie je potrebné preukazovať. V takýchto prípadoch sa ohľadom výšky morálnej ujmy dokazovanie nevykonáva, pretože táto sa priznáva automaticky v závislosti od prietahov v konaní, a takúto kompetenciu má u nás Ústavný súd SR a v rámci Európskej únie iba ESLP, ktorý pri rozhodovaní postupujú podľa noriem verejného práva, iná situácia nastáva pri aplikácii zák. č. 514/2003 Z.z., teda pri preukazovaní nároku na nemajetkovú ujmu, pretože priznanie nemajetkovej ujmy nastupuje až v prípade, ak konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením. Následne sa nemajetková ujma určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného a jeho doterajší život, prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy sa posudzuje vzhľadom na okolnosti, za ktorých k nej došlo, ako aj vzhľadom na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v jeho súkromnom živote, prípadne v spoločenskom uplatnení, a to podľa noriem súkromného práva (rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co/240/216 z 30.05.2018, v odôvodnení ktorého aj

Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. I. ÚS 285/2018-18 zo dňa 15.08.2018 nezistil, že by bolo v nesúlade s platnou právnou úpravou alebo nedostatočne odôvodnené).

9. Najvyšší súd SR aj v uznesení sp. zn. 9Cdo /230/2020 zo dňa 28. júla 2021 uviedol, že: „Pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy, obdobne ako pre vznik práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, je nevyhnutné, aby boli súčasne naplnené tri základné predpoklady, ktorými sú nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup, existencia nemajetkovej ujmy a kvalifikovaná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy; v prípade nemajetkovej ujmy musí byť, navyše, zrejmé, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúce“.

10. Vzhľadom na uvedené správne súd prvej inštancie, keďže mal za preukázanú existenciu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava I pri nariadení výkonu zvyšku trestu odňatia slobody žalobcom, skúmal splnenie ďalších podmienok zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a to vznik nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť medzi nemajetkovou ujmom a nesprávnym úradným postupom. Nesprávne však dospel k záveru, že žalobcom tvrdená nemajetková ujma nie je v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava I pri nariadení výkonu zvyšku trestu odňatia slobody žalobcom. Tento záver podľa názoru odvolacieho súdu vychádza aj z nesprávneho právneho posúdenia veci a tiež pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu vzniknutú žalobcovi stratou zamestnania, dospel súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že najpodstatnejším dôvodom skončenia pracovného pomeru žalobcu v spoločnosti Plotbase s.r.o. bolo to, že v minulosti bol žalobca trestne stíhaný a zamestnávateľ o tom nevedel. Odvolací súd preto zopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu, a to výsluchom žalobcu svedka C. A..

11. Žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že pri jeho prepustení bol prekvapený, pretože na súde v Trnave mu povedali, že tresty bude mať spojené; o prepustení sa dozvedel deň predtým a riešil to s vychovávateľom, ktorému povedal, že má premenený trest, ale ten mu oznámil, že nič nemajú a musia ho prepustiť. Po prepustení sa snažil nájsť si prácu a začleniť sa späť do života, išiel bývať k otcovi, zoznámil sa s Z., dali sa dokopy. Keďže mu nechodili žiadne papiere, nevedel čo sa deje. Keď mu prišla výzva na nástup do výkonu trestu, začal to riešiť, potom nastúpil a trest vykonal. Odvtedy má nový život, ale musel začínať odznovu po piatich mesiacoch na úrade práce, istý čas si nevedel nájsť prácu, nakoniec si však prácu našiel, presťahoval sa do F. B., má inú priateľku už siedmy rok, s ktorou žije v spoločnej domácnosti. Na otázku súdu, aká ujma mu vznikla pred vykonaním zvyšku trestu, uviedol, že prežíval stres z toho, že riešil rôzne veci, priateľka to nezvládala, rodina bola pohádaná. K okolnostiam, za akých si našiel prácu v spoločnosti Plotbase s.r.o. uviedol, že išiel na pohovor a zobrali ho na základe jeho skúseností ako tlačiara a grafika a nepýtali sa ho, či má čistý register trestov.

12. Svedok C. A. vo svojej výpovedi uviedol, že žalobca bol v spoločnosti Plobase s.r.o. zamestnaný asi rok, možno dva, robil grafické práce a tlač. Pokiaľ ide o skončenie pracovného pomeru žalobcu uviedol, že žalobca mu spomenul niečo ohľadom právnych problémov, potom sa radil s druhým konateľom a spoločníkom, ale nepamätal si presne ako padlo rozhodnutie. Nepamätal si aká bola logická následnosť, ale uviedol, že je samozrejmé, že keď človek nastúpi na výkon trestu, tak nastanú nejaké organizačné dôvody ohľadne pracovnej pozície. Nevie ako by to mohlo fungovať, pretože keď nastúpi človek na výkon trestu, tak potom nemôže pracovať, tak museli to riešiť organizačne.

13. Dokazovaním vykonaným v konaní pred súdom prvej inštancie a doplneným odvolacím súdom bolo preukázané, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava I žalobcovi nebolo umožnené zvyšok trestu odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov a 5 dní vykonať bezprostredne po ukončení trestu uloženého mu Okresným súdom Bratislava II sp. zn. 2T/217/2007, dňa 07.12.2008 tak, aby obidva tieto tresty vykonal súvisle, ale dňa 07.12.2008 bol prepustený a zvyšok trestu odňatia slobody mu bol nariadený so značným časovým odstupom dňa 25.04.2012 a vykonával ho od 07.11.2012. Žalobca v období po jeho prepustení dňa 07.12.2008 sa snažil začleniť do spoločenského aj pracovného života, obnovil vzťahy s rodinou, našiel si prácu a taktiež priateľku, s ktorou si vytvoril partnerský vzťah. V čase doručenia výzvy na opätovný nástup do výkonu trestu bol žalobca zamestnaný v trvalom pracovnom pomere, ktorý bol so žalobcom ukončený bezprostredne po tom, ako žalobca oznámil zamestnávateľovi, že má nastúpiť na výkon trestu odňatia slobody. Pracovný pomer so žalobcom bol ukončený výpoveďou zamestnávateľa v zmysle § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce z dôvodu nadbytočnosti, avšak z výpovede svedka C. A., spoločníka a konateľa spoločnosti Plotbase s.r.o., vyplynulo, že pracovný pomer žalobcu v tejto spoločnosti nemohol trvať z dôvodu, že žalobca počas jeho výkonu trestu odňatia slobody nemohol vykonávať prácu pre zamestnávateľa na jeho pracovnej pozícii v zmysle pracovnej zmluvy. Z vykonaného dokazovania, najmä výpovede žalobcu

vyplývalo, že po prevzatí si výzvy na opätovný nástup do výkonu trestu odňatia slobody, a v súvislosti so samotným nástupom do výkonu trestu po značne dlhej dobe od riadneho ukončenia predchádzajúceho trestu prežíval stres a negatívne pocity, keď v snahe o zachovanie vytvorených vzťahov a väzieb sa snažil novovzniknutú situáciu riešiť so zamestnávateľom, s rodinou aj s priateľkou.

14. Na základe skutočností, ktoré boli preukázané vykonaným dokazovaním odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade je daná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava I pri realizovaní výkonu premeneného trestu odňatia slobody žalobcu a nemajetkovou ujmom, ktorá mu vznikla stratou zamestnania, ako aj negatívnym zásahom opätovným nástupom do výkonu trestu, do jeho spôsobu života a vzťahov, ktoré si vytvoril od jeho prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody dňa 07.12.2008. Ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu v súvislosti s nástupom žalobcu na výkon trestu po jeho premení, tak by nedošlo k strate zamestnania žalobcu a v súvislosti s tým ani k jeho vylúčeniu z plnohodnotnej realizácie v profesijnej oblasti, nedošlo by k pretrhnutiu vzťahových väzieb žalobcu s osobami, s ktorými vzťahy nadviazal, resp. v prípade rodiny znovu obnovil, vrátane nadviazania vzťahu s jeho vtedajšou priateľkou a taktiež by nedošlo u žalobcu k prežívaniu stresových situácií a negatívnych pocitov vyplývajúcich z ťažkostí spojených s neočakávaným nezákonným postupom súdu, ktorého následky by pociťoval ako mimoriadne závažné a negatívne každý, kto by sa ocitol na jeho mieste a v jeho postavení. Preto odvolací súd dospel k záveru, keďže otázka nesprávneho úradného postupu nebola sporná, že sú splnené predpoklady pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobcovi, keď inú satisfakciu nemožno považovať za dostačujúcu, a to ani konštatovanie porušenia práva, na ktoré poukázal súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, pretože ide o natoľko závažné pochybenie, že morálna satisfakcia tento účel v danom prípade plniť nemôže.

15. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy však nemožno v danom prípade určovať v závislosti od dĺžky trvania prietahov pri nariadení premeneného zvyšku trestu odňatia slobody, na ktorú poukazoval žalobca a nemožno teda vychádzať z určitej sumy považovanej za primeranú za rok trvania prietahov. Takýmto postupom možno určiť výšku nemajetkovej ujmy v prípade nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v prietahoch v konaní, do skončenia ktorého jeho účastník prežíva pocity neistoty v súvislosti s výsledkom tohto konania. V prejednávanej veci však bolo preukázané, že v období existujúcich prietahov súdu pri nariadení výkonu zvyšku trestu odňatia slobody sa žalobca plnohodnotne realizoval vo všetkých oblastiach života a nebolo preukázané, že by výzvu na opätovný nástup do výkonu trestu očakával a v súvislosti s týmto očakávaním by prežíval negatívne pocity napr. neistoty, a to takej intenzity, ktorá by odôvodňovala priznanie náhrady nemajetkovej ujmy. V danom prípade aj z tvrdení žalobcu vyplýva, že ujma mu vznikla až po doručení výzvy na opätovný nástup na výkon trestu odňatia slobody, keď aj v žalobe uviedol, že sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla v čase a počas jeho opätovného nástupu na výkon trestu a niekoľko rokov následne, a to najmä stratou zamestnania, rozpadom partnerského vzťahu a ďalšími stratami, ktoré podľa jeho tvrdení utrpel opätovným nástupom na výkon trestu. Žalobca aj vo svojom odvolaní zdôraznil, že žalovaný zodpovedá za to, o čo žalobca prišiel alebo čo stratil v dôsledku toho, že žalovaný nezabezpečil jeho plynulý výkon trestu a v tejto súvislosti poukázal na to, že v danom čase bol žalobca v plnej miere integrovaný do spoločnosti, mal bývanie, prácu na trvalý pracovný pomer a partnerský vzťah, o ktoré prišiel.

16. Odvolací súd po zohľadnení všetkých okolností predmetnej veci tak, ako vyplývali z vykonaného dokazovania, dospel k výške náhrady nemajetkovej ujmy v sume 3 000 eur. Túto sumu považoval za primeranú závažnosti vzniknutej ujmy vzhľadom na okolnosti, za ktorých k nej došlo, ako aj vzhľadom na závažnosť následkov, ktoré vznikli žalobcovi v jeho živote. Odvolací súd prihliadol najmä na to, že v čase vzniku nemajetkovej ujmy žalobca bol už po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody začlenený do spoločnosti, mal zamestnanie, zabezpečené bývanie, mal obnovené rodinné vzťahy a trvalý partnerský vzťah s priateľkou, s ktorou žil v spoločnej domácnosti. Závažné následky vznikli žalobcovi najmä stratou zamestnania, keďže po absolvovaní brigád, ako aj skúšobnej doby u zamestnávateľa, bol už zamestnaný v trvalom pracovnom pomere; s touto stratou súvisí aj strata možnosti sebarealizácie v pracovnej činnosti a vo svojej profesii a taktiež strata príjmu potrebného na zabezpečenie uspokojovania životných potrieb, s čím súvisia obavy a pocity strachu o svoju budúcnosť a ďalšiu existenciu. V súvislosti s opätovným nástupom do výkonu trestu odňatia slobody žalobca prežíval stres, ako aj pocity beznádeje a neistoty, ktoré sú spojené s negatívnym zásahom do jeho pracovného, rodinného, spoločenského aj partnerského života. Suma 3 000 eur podľa názoru odvolacieho súdu však zohľadňuje aj to, že v danom prípade následky vyvolané nesprávnym úradným postupom nie sú nezvratné a definitívne, o čom svedčí aj to, že žalobcovi sa podarilo po vykonaní trestu opätovne sa zaradiť do spoločnosti, nájsť si prácu, zabezpečiť si bývanie a vytvoriť nový trvalý partnerský vzťah. Vo zvyšnej uplatnenej sumy náhrady nemajetkovej ujmy posúdil odvolací súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú aj vzhľadom na to,

že žalobcovi vznikla nemajetková ujma stratou zamestnania a pretrhnutím vzťahových väzieb len v súvislosti so samotným nástupom na výkon trestu odňatia slobody, ale nie v súvislosti s jeho výkonom a trvaním výkonu tohto trestu, keď nesprávnym úradným postupom nedošlo k žiadnemu neoprávnenému zásahu do osobnej slobody žalobcu, jeho slobody pohybu a pobytu a práva na súkromie, pretože samotný výkon trestu odňatia slobody žalobcom nebol nezákonný a k nesprávnemu úradnému postupu súdu došlo len pri nariadení výkonu právoplatne a zákonne uloženého trestu. Pritom pri odškodňovaní nemajetkovej ujmy vzniknutej poškodenému okrem iného aj obmedzením osobnej slobody, zásahom práva na súkromie a v dôsledku toho aj odlúčením od rodiny a pod., napríklad nezákonnou väzbou, súdy považovali za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy, s prihliadnutím na osobu poškodeného a závažnosť aj inej ujmy, sumu od 30 do 45 eur denne, t.j. cca 900 - 1 350 eur za mesiac väzby a celková určená náhrada nemajetkovej ujmy zohľadňovala aj dĺžku trvania týchto zásahov (rozsudky Krajského súdu v Bratislave vo veciach sp. zn. 8Co 189/17, 8Co 77/16, 8Co 11/2017). V danom prípade však bolo potrebné zohľadniť, že žalobcovi nevznikla ujma výkonom trestu odňatia slobody, čo zdôraznil žalobca aj vo svojom odvolaní, ale len opätovným nástupom na výkon trestu v dôsledku jeho nevykonania v súlade so zásadou jedného trestu. Za takto vzniknutú ujmu a závažnosť jej následkov odvolací súd považoval za primeranú náhradu v sume 3 000 eur.

17. Odvolací súd posúdil ako nedôvodnú žalobu aj v časti uplatneného úroku z omeškania, pretože povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia a až uplynutím tejto doby sa dlžník dostáva do omeškania (rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo 185/2011). Žalovaný sa preto v danom prípade nemohol dostať do omeškania.

18. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3 000 eur a vo zvyšku žalobu zamietol.

19. Aplikácia zásady úspechu pri priznávaní náhrady trov v situáciách, keď rozhodnutie o výške nároku závisí od úvahy súdu, musí mať svoje vnútorné limity, pretože inak by bolo v rozpore s rozumným usporiadaním procesných vzťahov, aby za situácie zjavne bezúspešného uplatňovania práva, nie síce v jeho základe, ale v podobe jeho neprimeranej a zjavne nadsadenej výšky vo vzťahu k tej, ktorá v obdobných veciach vyplýva napr. z ustálenej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, bola žalobcovi priznaná ochrana v podobe zachovania jeho práva na plnú náhradu trov konania proti žalovanému len preto, lebo bol úspešný v základe svojho nároku, ktorého výška však bola oproti žalobnému nároku súdom priznaná s výrazným obmedzením (nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 652/2018 z 13.02.2020).

20. V súlade so závermi vyplývajúcimi z uvedeného nálezu odvolací súd dospel k záveru, že v danej veci si žalobca uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 70 000 eur, ktorý je zjavne neprimeraný vo vzťahu k náhradám priznávaným v obdobných prípadoch rozhodnutiami súdov, ktorých znalosť právnym zástupcom žalobcu bolo možné predpokladať. Bolo preto potrebné rozhodnúť o náhrade trov celého (prvoinštančného i odvolacieho) konania podľa § 396 ods. 2 C.s.p. na základe zásady úspechu podľa § 255 ods. 2 C.s.p., podľa ktorej by mal právo na náhradu trov konania žalovaný, pretože mal v konaní výrazne prevažujúci úspech, avšak v konaní mu trovy nevznikli, a preto mu odvolací súd náhradu trov konania nepriznal.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej

otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).